

ellada, kuida teie siin näete, et mul ühhestki ašjast pudo ei olle, waid kõiki küllalt on. Agga se on siin jures üks immelik ašsi, et se willunud wiis, weel tānna páewani mo melest armas on ja mind wåggise wålja kissub kerjama. Ígga páew láhhán omma, selle tarbis üritud kambri, wöttan rided mahha, pannen sandi kaltfud selga, wöttan luuda kätte, láhhán omma wanna paiga peale ulitsad pühkima. Kui paar tundi omma tööd ollen teinud ja ka rahha sanud, siis láhhán jálle kojo, sõdn, joon ja maggan ennast wålja.

Se olli nüud minno immelik mõtte ja töösine ello luggo. Üleksin ma ahne olnud ja sedda kõik wasto wötnud, mis muulle eäsi ot-sas pakuti, siis ei oleks ma ommeti mitte ni paljo kerjanud, kui nüud, sest innimesed ei pidanud mind mitte ahneks, waid waesek ja andsid kõik, kes mõda läksid ja neid olli mõnne páewa ehk ennamiste igga páaw 10 tuhhande kaupa.

Kül wahhest on üks innimene
Siin ilma ellus immeline,

Et omma au siin warjus' hoiab
Ja kerjates seal rahha nõuab
Ni rohkest, et ta ello sees
Weel párrast on ta rikkas mees!
Üks koppik aitas ikka teist,
Et wimaks said siis rublad neist,
Mis mõnned aead olli ta
Seal wötnud kokko kerjada.
Ja párrast, kui jo kül on kå,
Ei olnud temmal siiski hå,
Waid katkend sandi kue sees
Låks kerjas weel, kui waene mees.
Se olli nüud se willund wiis,
Kus sisse ahnus wimaks wiis.
Kes ennast arwab ðigeks nüud,
Se mõistko tale tānna súud!

Kassimold.

Ühhes külas, nimmega — agga ei, miks párrast pahha ašja jures head nimmetada. —
Ühhes külas ellsas talloperremees, kes om-